

[A. M. Hansen.]

thi jeg staar ikke og anbefaler dette Lovforslag af politiske Grunde, hvad man tydelig kunde høre paa det ærede Medlem var Ledemotivet for ham. Nej, jeg anbefaler det ud fra saglige Grunde — saglige Grunde, som jeg har ført frem Gang paa Gang i dette høje Ting, og saglige Grunde, som har faaet det ærede Medlem Hr. Friis-Skottes allerstærkeste Tilslutning paa tidligere Tidspunkter.

Jeg for mit Vedkommende beklager, at man ikke kunde enes om ogsaa at give Sølvsnorene, altsaa Funktionærklasserne, dette Trøsttillæg; mit Parti stemte jo derfor. Men jeg kan ikke gaa med til, som jeg sagde allerede i Gaar, at straffe Assistenterne, fordi Regeringen stiller sig modvillig overfor de andre Klasser. Jeg mener: Kommer Tid, kommer Raad — vi faar vel ogsaa hjulpet de andre Klasser. Men jeg forstaar, at hvis man ud fra saglige Synspunkter skal tage Stilling til dette, er det vanskeligt at gaa imod; den Vanskelighed er de Herrer ude for, og derfor undskylder jeg deres Udtalelser overfor det radikale Venstre i denne Forbindelse. Jeg skal anbefale, at man stemmer for Forslaget.

Ordføreren (Parkov): Der er under Forhandlingerne her fra forskellige Sider udtalt, at man skulde tage Hensyn til Ligelighed og Retfærdighed, og det er Begreber, som ogsaa jeg mener man skal holde højt i Ære. Man vil imidlertid fra enkelte Sider mene, at man forsømmer disse Begreber ved den Stilling, man har indtaget, idet man er gaaet ind for at faa Lovforslaget ophøjet til Lov, saaledes at den Misere, som i mange Aar er erkendt at være til Stede indenfor Assistentklassen med Hensyn til Forfremmelser, i hvert Tilfælde i nogen Maade kunde blive ophævet.

Men disse Begreber, som man nu paa kalder, forekommer mig ogsaa at maatte have haft deres Værdi og Betydning, den Gang man til Normeringslovsforslaget for 1925—26 fra den socialdemokratiske Regerings Side fremsatte lignende Betragtninger som dem, der ligger til Grund for dette Lovforslag. Det er allerede antydet tidligere, at man var ganske klar paa, at der var en Nødstilstand indenfor Assistentklasserne. Det havde man Blikket aabent for, og man vilde forsøge ad andre Veje end dem, der her er anbefalet, at afhjælpe denne Nødstilstand; men den Gang var der ingen, der bragte i Forslag, at der til samme Tid og af samme Aarsag skulde stilles Forslag om ogsaa at forbedre Funktionærklassernes Forhold.

Jeg tror derfor, at har man den Gang taget Hensyn til Ligelighed og Retfærdighed, maa man indrømme, at saa er der ogsaa ved denne Lejlighed fra Regeringen og fra de Partiers Side, som støtter den i dette Forhold, taget de samme Hensyn.

Jeg skal ikke gentage, hvad der i Gaar blev udtalt med Hensyn til, hvorledes Forfremmelsesmulighederne har været indenfor Funktionærklasserne, og hvorledes de har været indenfor Assistentklasserne. Det er klart dokumenteret, at Assistentklasserne i saa Henseende har været meget daarligere stillet end Funktionærklasserne, og derfor anbefaler ogsaa jeg at stemme for Lovforslaget, saaledes som det foreligger til tredje Behandling.

Ministeren for offentlige Arbejder (Stensballe): Naar jeg har bedt om Ordet, er det navnlig, fordi der fra flere Sider er blevet udtalt, at der skulde ligge en Belønning i dette Forslag lige overfor Assistentpersonalet. Jeg giver det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen ganske Ret i, at man jo ikke samtidig kan sige, at det ikke er til Fordel for Personalet eller Tjenestemændene. Der er altsaa saa stor Modstrid i de Udtalelser, der er fremkommet fra de tre socialdemokratiske Medlemmers Side, som har haft Ordet her i Dag, at jeg iøvrigt ikke skal beskæftige mig større med dem.

Jeg skal gerne give en lille Udredning af, hvorledes dette Forslag er kommet frem, ialt Fald hvad min Medvirkning dertil angaar. Forholdet er jo dette, at da jeg overtog Trafikministeriet, havde der været ført adskillige Forhandlinger mellem min ærede Forgænger, det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, i al den Tid han var Trafikminister, netop med Assistenterne om deres Forhold, og den saglige Begrundelse for at støtte Assistenterne behøver jeg for saa vidt slet ikke at beskæftige mig større med, thi den forelaa jo i de officielle Udtalelser, som min Forgænger havde givet ved Normeringsloven for 1925—26.

Den Maade, han vilde hjælpe dem paa, var at blive ved at lave Kontrolørstillinger, uden Hensyn til om der faktisk var Kontrolørarbejde at skaffe dem, med andre Ord han vilde blive ved at lave Kontrolører, blot for derigennem at kunne tilfredsstille det Krav, som blev stillet af Assistenterne. Det mente vi fra vor Side ikke at kunne gaa med til, og derfor skete der en Standsning allerede ved Normeringsloven af 1925—26, men den saglige Begrundelse for at hjælpe de gamle Assisterter blev jo udtrykkelig udtalt af det ærede Medlem Hr. Friis-